

Arrest

nr. 153 553 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving (bijlage 11) en nietigverklaring van een visum van 25 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Willy NGASHI NGASHI loco advocaat Tendayi WA KALOMBO en van advocaat S. MATROYE loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker bied zich op 25 september 2015 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Luanda (Angola) met bestemming Brussel.

1.2. Op 25 september 2015 neemt de verwerende partij een beslissing tot terudrijving (bijlage 11), waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 25 september 2015 neemt de verwerende partij tevens een beslissing tot nietigverklaring van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift kiest de verzoeker voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoeker voert in twee middelen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook melding van een manifeste appreciatiefout en machtsoverschrijding.

4.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

4.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing tot teruggrijping bekritiseert. Verzoeker richt zijn kritiek niet tot de bestreden nietigverklaring van het visum. In wezen voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

4.3.2.4. De Raad herinnert aan artikel 5 van de Schengengrenscodes dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (18), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfstitel of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten."

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het Schengeninformatiesysteem (SIS) en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen.

a bis) Indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 5, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van informatie op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening)."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, laat artikel 3 van de vreemdelingenwet in dit opzicht verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een visum type C, vrijwaart verzoeker aldus niet van de mogelijkheid dat hij voorwerp kan uitmaken van een grenscontrole en dat hij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

4.3.2.4. Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet vormt de bepaling waarop de bestreden beslissing tot teruggrijping steunt. Daarbij motiveert de verwerende partij in feite als volgt:

“Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis,...) hetwelk zijn voorgenomen toeristisch reismotief kan staven. Verder kent hij geen enkele toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België.

Betrokkene legt een hotelreservatie voor van het "Continental" hôtel in Brussel (België) voor van 25.09.2015 tot 28.09.2015 en een terugkeerticket dd. 11.10.2015. Hij kan niet aantonen waar hij zijn resterende voorgenomen verblijf zal logeren. Op vraag of de hotelreservatie reeds werd betaald antwoordt betrokkene positief doch bij telefonisch contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hôtel blijkt dit niet te kloppen.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze overwegingen steun vinden in het politieverlag van 25 september 2015 dat door de grenspolitie werd opgesteld.”

4.3.2.5. Het is niet kennelijk onredelijk om van een persoon die naar België komt voor toeristische doeleinden en dit tot 11 oktober 2015, datum van het terugkeerticket, te verwachten dat hij enige duiding kan geven omtrent dit reisdoel. Uit het administratief dossier blijkt dat de grenspolitie een onduidelijk reismotief vaststelde, hetgeen in de bestreden beslissing tot teruggrijping omstandig wordt gemotiveerd. Verzoeker houdt voor dat hij van plan was om gebruik te maken van een gids, met name een oom die reeds lang in België verblijft. De Raad stelt vast dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt tijdens zijn interpellatie door de grenspolitie en dat hij zich in het verzoekschrift ook beperkt tot een loutere bewering, zonder het minste bewijs dat het bestaan van zulke oom staat. Verder betoogt verzoeker dat er culturele probleem bestaat aangezien een Afrikaanse toerist eerder steunt op een mondelinge traditie en menselijke contacten bij het uitstippelen van een reis, terwijl een Europese toerist zich voorbereidt aan de hand van brochures en toeristische info. Dit betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling, zoals blijkt uit het verslag van de grensinspectie, dat verzoeker niet de minste notie heeft over de bezienswaardigheden die hij in België wenst te bezoeken, wat geheel klemmt met zijn verklaring tijdens het gehoor met de grensinspectie dat hij in België is voor toeristische doeleinden. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te verwachten van verzoeker dat hij minstens één bezienswaardigheid, stad of toeristische plek kan benoemen die hem ertoe gebracht heeft om België voor toeristische doeleinden te bezoeken.

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing tot teruggrijping ook steunt op de vaststelling dat de verblijfsomstandigheden niet werden gestaafd. Zo legde verzoeker bij interpellatie door de grenspolitie een hotelreservatie voor van een hotel in Brussel voor de periode van 25 september tot 29 september. Uit het politieverlag blijkt dat bij telefonisch contact met het hotel wordt meegedeeld dat de betaling voor de hotelreservatie niet is doorgegaan wegens problemen met de kredietkaart, hoewel verzoeker aan de grenspolitie verklaarde dat de reservatie reeds was betaald. Verder kon verzoeker niet vertellen waar hij de overige tijd van zijn bezoek zal doorbrengen. Deze vaststellingen werden opgenomen in de bestreden beslissing tot teruggrijping en worden door verzoeker niet betwist noch weerlegd.

Het betoog dat verzoeker in het bezit was van zijn kredietkaarten en meer dan 1000 dollar, wat steun vindt in het voormelde politieverlag, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn hotelreservatie niet kloppen en dat zijn verblijfsomstandigheden niet worden gestaafd, noch afbreuk aan de vaststelling dat het doel van het voorgenomen verblijf onduidelijk is noch wordt gestaafd. Dat hij geen asiel heeft gevraagd, dat hij mecanicien van beroep is en dat hij al ooit eerder een visum heeft verkregen dat evenwel niet werd gebruikt, is in deze niet dienstig en weerlegt de vaststellingen waarop de bestreden beslissing tot teruggrijping is gesteund niet.

Op het eerste zicht toont de verzoeker met zijn uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van de verwerende partij prima facie niet aan. Evenmin toont hij in deze stand van het geding aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van een verkeerde feitelijke vaststelling of dat de verwerende partij op dit punt een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt. Verzoeker toont prima facie geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin toont verzoeker op eerste zicht aan dat de bestreden beslissing tot teruggrijping werd genomen met miskennis van artikel 3, lid 3° van de vreemdelingenwet. Een manifeste appreciatiefout noch machtsoverschrijding wordt prima facie aangetoond.

In deze stand van het geding lijkt het dat de verwerende partij geheel terecht, gelet op de concrete situatie van de verzoeker en de daadwerkelijk voorliggende feiten, besliste om verzoeker terug te drijven en het visum van de verzoeker nietig te verklaren.

De middelen zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES